ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jaroslava Vlašína a v právní věci žalobce: **K. M.**, zast. JUDr. Zdeňkem Klimešem, advokátem, se sídlem Horní 2a/1433, Havířov, adresa pro doručování U Stromovky 1481/9, Havířov, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 9. 2011, č. j. 18 Ad 29/2010 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Zdeňku Klimešovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 2880 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutím ze dne 19. 3. 2010, č. X, podle § 100 odst. 1 správního řádu zamítla žádost žalobce o obnovu řízení ve věci zamítnutí žádosti o přiznání plného invalidního důchodu pravomocně ukončeného rozhodnutím téhož správního orgánu ze dne 7. 9. 2006, č. X.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 6. 2010, č. j. 2010/417444, podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a uvedené prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný uvedl, že se nepodařilo nalézt žádné

doklady prokazující léčení a hospitalizaci žalobce pro psychiatrickou diagnózu. V daném případě proto nebyla objektivizována tvrzení žalobce, že v době původního řízení o přiznání plného invalidního důchodu upozorňoval na svůj špatný psychický stav a prodělanou ústavní psychiatrickou léčbu. Žalobce přes výzvu nepředložil žádné důkazy, které by tuto skutečnost prokazovaly a na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že posudek Okresní správy sociálního zabezpečení Karviná ze dne 23. 8. 2006 je nepravdivý. Podle žalovaného tak nebyly zjištěny žádné neznámé skutečnosti či důkazy odůvodňující jiné řešení otázky, která byla předmětem původního řízení, a proto rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení bylo vydáno v souladu se zákonem.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 1. 9. 2011, č. j. 18 Ad 29/2010 - 31, žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění tohoto rozsudku soud uvedl, že žalobce podal žádost o přiznání invalidního důchodu dne 22. 6. 2006. Posudková lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení Karviná však v posudku ze dne 23. 8. 2006 učinila závěr, že žalobce není plně ani částečně invalidní. V tomto posudku zahrnula mezi zdravotní postižení žalobce malárii, pl. falciparum s maligním průběhem. Toto onemocnění podle posudku započalo u žalobce dne 26. 4. 2006 v Kongu, kde již bylo diagnostikováno a kde již započala jeho léčba. V posudku není žádná zmínka o psychiatrickém onemocnění žalobce. Na základě posudku lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Karviná ze dne 23. 8. 2006 vydala Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutí ze dne 7. 9. 2006, č. X, kterým žádost žalobce o plný invalidní důchod zamítla. Po podání žádosti o obnovu tohoto řízení žalobce přeložil fotokopii lékařské zprávy Psychiatrické léčebny v Opavě ze dne 12. 6. 1989. Z ní vyplývá, že žalobce byl v tomto zařízení léčebně hospitalizován od 2. 3. 1989 do 12. 6. 1989. Tato lékařská zpráva dále zachycuje zdravotní stav žalobce, terapii, průběh hospitalizace a diagnózu, kterou byla schizofrenní psychóza.

Dále krajský soud uvedl, že jedním z hlavních důvodů pro obnovu řízení je podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu existence dříve neznámých skutečností a důkazů, které musely objektivně existovat v době původního řízení. Tyto skutečnosti a důkazy však mohou odůvodňovat obnovu řízení jen v případě, že ten, v jehož prospěch svědčí, je nemohl bez svého zavinění uplatnit v původním řízení. V dané věci se žalobci podařilo prokázat, že během řízení o přiznání invalidního důchodu existovala lékařská zpráva Psychiatrické léčebny v Opavě ze dne 12. 6. 1989, podle níž byla stěžovateli diagnostikována schizofrenní psychóza, o které nebyla v posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Karviná ze dne 7. 9. 2006 žádná zmínka. Jedná se přitom o důkaz svědčící ve prospěch žalobce. Podle této lékařské zprávy byl však žalobce v psychiatrické léčebně po dobu delší tří měsíců a o průběhu této hospitalizace musela být vyhotovena výstupní lékařská zpráva, čehož si musel být žalobce vědom. Žalobce tedy mohl již v původním správním řízení poukázat na to, že lékařská zpráva ze dne 12. 6. 1989 má být posudkovým orgánem vzata v úvahu při hodnocení jeho zdravotního stavu a že je součástí jeho zdravotní dokumentace, případně mohl navrhnout, aby tato lékařská zpráva byla vyžádána od Psychiatrické léčebny v Opavě. Za této situace byl návrh žalobce na obnovu řízení nedůvodný a správní orgány nepochybily, když ho zamítly.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě blanketní kasační stížnost, kterou na výzvu soudu doplnil prostřednictvím

ustanoveného zástupce. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že ji podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti namítl, že jej krajský soud nemohl vyslechnout bez jeho souhlasu a uložit mu povinnost vypovídat, jak učinil dne 21. 7. 2011. Navíc protokol o tomto výslechu byl formulován negativně a nepravdivě, neboť lze z něho vyvodit, že se nebyl ochoten podrobit dalšímu lékařskému vyšetření. To však rozhodně není pravda, neboť se chce nechat vyšetřit.

Podle další kasační námitky nebyla stěžovateli dána možnost vyjádřit se v souladu s § 36 správního řádu k podkladům rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení. V důsledku toho se nemohl dozvědět, že správní orgán prvního stupně považuje důvody k obnově řízení za neprokázané. Tímto postupem mu bylo znemožněno, aby si do určité doby obstaral patřičné důkazy, které by mohly vést k opačnému výsledku řízení o obnově.

Dále stěžovatel namítl, že při jednání s posudkovou lékařkou byl pouze seznámen s výsledkem posouzení svého zdravotního stavu. V záznamu o tomto jednání podepsal jen jeho přední stranu a v době podpisu byl uveden text pouze na přední straně listiny. Zadní strana záznamu není nijak spojena s jeho podpisem na přední straně a se zadní částí dokumentu nebyl seznámen ani ho neviděl.

Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti také namítl, že lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení Karviná v posudku ze dne 23. 8. 2006 neuvedla informaci o jeho léčbě v psychiatrické léčebně a o diagnóze schizofrenie přesto, že jí tato skutečnost byla známa. Lékařce okresní správy sociálního zabezpečení totiž sdělil, že poškození mozku vzniklo v důsledku léčení v psychiatrické léčebně. Ta však uvedený údaj vůbec nezmínila, v důsledku čehož je její posudek neúplný. Dále zde existuje možnost, že posudková lékařka zahrnula zjištění o léčení v psychiatrické léčebně do diagnózy encefalopatie vzniklé při malárii, avšak o takové skutečnosti se nemohl nic dozvědět. S ohledem na sdělení o psychiatrické léčbě při zjišťovací prohlídce již nebylo jeho povinností předložit lékařskou zprávu Psychiatrické léčebny v Opavě ze dne 12. 6. 1989 v řízení o přiznání invalidního důchodu, neboť tu si měla opatřit posudková lékařka okresní správy sociálního zabezpečení. Tato lékařská správa se přitom nacházela v kartě jeho praktického lékaře, což zjistil po zamítnutí žádosti o obnovu řízení. Sdělení o psychiatrickém léčení při zjišťovací prohlídce sice nemůže prokázat, nicméně posudková lékařka byla zároveň jeho stálou obvodní lékařkou, takže o jeho psychické nemoci musela vědět. S touto skutečností se však správní orgány v řízení o žalobě nikterak nevypořádaly, takže v tomto směru jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná. Navíc správní orgány dostatečně nezjišťovaly, zda při zjišťovací prohlídce byla posudková lékařka seznámena s jeho hospitalizací v psychiatrické léčebně a s diagnózou schizofrenie. V tomto směru pouze Česká správa sociálního zabezpečení učinila dotaz na lékařskou posudkovou službu, která sdělila, že v jejích záznamech není žádná zmínka o zmíněné psychiatrické léčbě. Výslech lékařky okresní správy sociálního zabezpečení pak správní orgán prvního stupně neprovedl, ačkoliv bez takového důkazu nebylo možné učinit závěr, zda v původním řízení byla posudková lékařka upozorněna na jeho psychický stav.

Podle další kasační námitky si měl správní orgán v rámci obnovy řízení vyžádat vyšetření stávajícího zdravotního stavu žadatele o invalidní důchod bez ohledu na to, zda se mu jevilo tvrzení o poškození mozku věrohodným. Vliv psychiatrického vyšetření na posouzení invalidity nelze předvídat, čímž je splněna podmínka pro obnovu řízení spočívající v tom, že zde byla dána možnost jiného řešení příslušné otázky. Existují možnosti, jak prokázat okolnosti jeho duševního stavu řadu let zpětně, a proto v tomto ohledu není možné poukazovat na neaktuálnost zprávy z psychiatrické léčebny z roku 1989.

Stěžovatel též namítl, že správní orgány ani krajský soud neobjasnily, proč jeho argument, podle něhož posudková lékařka věděla o jeho psychiatrické léčbě, není dostatečným důvodem pro povolení obnovy řízení.

Konečně stěžovatel namítl nesouhlas se závěrem napadeného rozsudku, podle něhož se mohl již v původním správním řízení domáhat toho, aby při hodnocení jeho zdravotního stavu byl vzat v úvahu i psychiatrický nález z roku 1989. Důvody, proč tak neučinil, jsou uvedeny v předchozích kasačních námitkách. Navíc tato argumentace krajského soudu vycházela z předpokladu, že žadatel o obnovu řízení byl zdravým jedincem, aniž byl zkoumán jeho psychický stav. Kdyby tak soud učinil, zjistil by, že se jedná nepochybně o člověka inteligentního, avšak nemocného, který s obtížemi hájí svá práva.

S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 9. 2011, č. j. 18 Ad 29/2010 - 31, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu spisu krajského soudu vyplývá, že k projednání žaloby bylo nejprve nařízeno jednání na den 9. 6. 2011, k němuž se stěžovatel bez omluvy nedostavil ani nepožádal o jeho odročení. Krajský soud nevyužil možnosti stanovené v § 49 odst. 3 s. ř. s., věc neprojednal a neskončil v nepřítomnosti stěžovatele a jednání odročil na neurčito za účelem předvolání stěžovatele k výslechu, případně jeho předvedení policejním orgánem. Následně krajský soud předvolal stěžovatele k výslechu na den 21. 7. 2011. V něm se stěžovatel k výslechu, který se uskutečnil mimo ústní jednání, dostavil a před jeho začátkem byl poučen podle § 126 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s., ačkoliv tato ustanovení upravují svědeckou výpověď, a nikoliv výslech účastníka řízení. Na počátku tohoto výslechu navíc stěžovatel nebyl soudem dotázán, zda s jeho provedením souhlasí, ačkoliv podle § 131 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. může soud nařídit důkaz výslechem účastníků, jen jestliže dokazovanou skutečnost nelze prokázat jinak a jestliže s tím souhlasí účastník, který má být vyslechnut. Tato pochybení však nemohla mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť při výslechu ze

dne 21. 7. 2011 stěžovatel jen zopakoval a blíže rozvedl některá svá žalobní tvrzení a uvedený důkaz tak nemohl zapříčinit zamítnutí žaloby. Na tomto závěru nic nemění ani část nejasně formulovaného protokolu o výslechu ze dne 21. 7. 2011, která se dá chápat i tak, že se stěžovatel odmítá podrobit dalšímu lékařskému vyšetření i zákroku. Případná neochota stěžovatele k dalším lékařským výkonům totiž nemá pro posouzení projednávané věci žádný význam, neboť v ní je toliko podstatné, zda byly splněny podmínky pro obnovu řízení, v němž stěžovateli nebyl přiznán plný invalidní důchod, a nikoliv to, jaký je jeho aktuální zdravotní stav. Uvedené vady řízení před soudem tedy nemohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, v důsledku čehož nebyl naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

V dané věci nebyl dán ani důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť při zjišťování skutkové podstaty nebyl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem. Právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, které je zakotveno v § 36 odst. 3 správního řádu, totiž podle § 100 a násl. téhož zákona nepřísluší žadateli v první fázi řízení o obnově, kdy se rozhoduje o tom, zda bude řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím obnoveno, nebo zda bude žádost o obnovu tohoto řízení zamítnuta. Takové právo totiž podle § 102 odst. 8 správního řádu náleží účastníku až v druhé fázi řízení o obnově, tedy v novém řízení, které probíhá po vydání rozhodnutí o obnově původního řízení. Ve věcech důchodového pojištění by se však ani v novém řízení ustanovení správního řádu o vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí nemohlo použít, jak vyplývá z § 85a odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. V dané věci proto nelze správnímu orgánu prvního stupně vytýkat, že neseznámil stěžovatele s podklady pro vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení a neumožnil mu tak obstarat důkazy umožňující vydání opačného rozhodnutí. Postup posudkové lékařky při seznámení stěžovatele s posouzením jeho zdravotního stavu ze dne 23. 8. 2006 pak nemá pro danou věc žádný význam, neboť případné pochybení v tomto směru učiněné nezakládá důvod pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Navíc skutečnost, že stěžovatel podepsal jen přední stranu záznamu o jednání ze dne 23. 8. 2006, ještě sama o sobě neprokazuje, že nebyl náležitě seznámen s celým posudkem lékařky okresní správy sociálního zabezpečení.

Ta v něm do diagnostického souhrnu zařadila pouze malárii, pl. falciparum s maligním průběhem, jejíž průběh a povahu podrobně popsala. V posudkovém zhodnocení nicméně uvedla, že zdravotní stav stěžovatele není dlouhodobě nepříznivý a stěžovatel není plně ani částečně invalidní. O žádném duševním onemocnění stěžovatele ani o jeho dřívější psychiatrické léčbě se posudek okresní správy sociálního zabezpečení ze dne 23. 8. 2006 vůbec nezmínil a neučinil tak ani stěžovatel, který při jednání pouze uvedl, že má potíže s levou nohou, které se projevují bolestmi, tuhostí a brněním. Toto vyjádření k jeho zdravotnímu stavu je přitom uvedeno na jím podepsané přední části posudku, takže nelze z ničeho usuzovat, že by před posudkovou lékařskou uváděl i své psychiatrické obtíže a hospitalizaci v psychiatrické léčebně v roce 1989. Ani z žádných jiných listin, které byly shromážděny v řízení o žádosti o plný invalidní důchod ze dne 22. 6. 2006, nikterak nevyplývá, že by posudková lékařka o těchto skutečnostech věděla. Dále i v případě, že by skutečně byla v době vypracování posudku ze dne 23. 8. 2006 ošetřující lékařkou stěžovatele, jak se uvádí v kasační stížnosti, neznamená to, že musela o jeho

psychiatrických obtížích vědět, neboť hospitalizace stěžovatele v psychiatrické léčebně proběhla již v roce 1989.

Navíc stěžovatel podal další žádost o plný invalidní důchod dne 20. 11. 2007 a ani při posouzení svého zdravotního stavu ze dne 1. 8. 2007 se o svých předchozích psychiatrických obtížích nezmínil a ty ani nebyly posudkovou lékařkou diagnostikovány. V důsledku toho stěžovateli opět nebyl přiznán invalidní důchod, jak vyplývá z rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 20. 8. 2007, č. X. Při jednání Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě ze dne 22. 2. 2008, které se uskutečnilo v rámci přezkumného soudního řízení, se stěžovatel taktéž vůbec nezmínil o své předchozí psychiatrické léčbě. Posudková komise přesto na základě určitého podezření na duševní chorobu požádala o provedení jeho psychiatrického vyšetření. K němu se však stěžovatel bezdůvodně nedostavil, takže posudková komise se v posudku ze dne 1. 8. 2008 zabývala na základě dostupné zdravotní dokumentace jen stavem po onemocnění malárií a dospěla k závěru, že toto zdravotní postižení nezpůsobuje plnou ani částečnou invaliditu stěžovatele. Na základě tohoto posudku Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 9. 6. 2009, č. j. 21 Cad 186/2007 - 37, žalobu zamítl. Proti tomuto rozhodnutí krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 29. 4. 2010, č. j. 3 Ads 15/2010 - 66.

Ani v řízení o další žádosti o plný invalidní důchod ze dne 20. 11. 2007 tak nebyly zjištěny žádné konkrétní poznatky o psychiatrické léčbě stěžovatele v roce 1989. Za této situace zcela postačovalo, že se prvoinstanční správní orgán v řízení o obnově ve věci žádosti o plný invalidní důchod ze dne 22. 6. 2006 spokojil se sdělením příslušné lékařské posudkové služby, podle něhož se nepodařilo nalézt žádné doklady prokazující duševní onemocnění a psychiatrickou léčbu stěžovatele. S ohledem na tuto naprostou absenci jakékoli zmínky o psychickém onemocnění stěžovatele v dostupné zdravotní dokumentaci totiž již nebylo zapotřebí provádět výslech posudkové lékařky, když ta mohla posudek ze dne 23. 8. 2006 vyhotovit právě jen na základě lékařských zpráv obsažených v této dokumentaci a údajů uvedených stěžovatelem.

Je tedy nepochybné, že v době vyhotovení posudku ze dne 23. 8. 2006 a vydání rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 7. 9. 2006, č. X, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o přiznání plného invalidního důchodu, nemohlo být posudkové lékařce ani České správě sociálního zabezpečení známo, že stěžovatel trpí psychiatrickými obtížemi a že pro ně byl v poměrně dávné minulosti hospitalizován v psychiatrické léčebně.

Za této situace zbývá posoudit, zda lékařská zpráva Psychiatrické léčebny v Opavě ze dne 12. 6. 1989 může být důvodem pro obnovu řízení kvůli tomu, že existovala v době původního řízení o přiznání plného invalidního důchodu. Tato lékařská zpráva, která byla předložena zřejmě až v žalobním řízení, podle krajského soudu potvrzuje, že stěžovatel byl v uvedeném zařízení hospitalizován od 2. 3. 1989 do 12. 6. 1989 a byla mu diagnostikována schizofrenní psychóza. Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu však řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním

řízení uplatnit. V dané věci je však nepochybné, že stěžovatel mohl lékařskou zprávu ze dne 12. 6. 1989 v původním řízení předložit a mohl v něm i poukázat na své v minulosti diagnostikované psychiatrické onemocnění. To však neučinil a při posouzení svého zdravotního stavu ze dne 23. 8. 2006 se o své předchozí hospitalizaci v psychiatrické léčebně dokonce vůbec nezmínil. Žádná skutečnost přitom nenasvědčuje tomu, že by mu v tom bránil jeho nepříznivý psychický stav, jak se uvádí v kasační stížnosti. Pokud totiž stěžovateli nečilo obtíže se o své psychiatrické nemoci vyjadřovat v řízení o obnově, nelze předpokládat, že by mu něco bránilo se o ní zmínit v původním řízení. Dříve neznámé skutečnosti a důkazy, které existovaly v době původního řízení a jsou ku prospěchu účastníka, tedy stěžovatel mohl v původním řízení uplatnit, v důsledku čehož nebyla splněna jedna z podmínek pro vydání rozhodnutí o obnově řízení stanovená v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

Vyšetření aktuálního zdravotního stavu stěžovatele nemá pro posouzení věci žádný význam. I kdyby se jím totiž prokázala existence psychiatrického onemocnění v době původního řízení, nemohlo by to nic změnit na zjištění, že stěžovatel nesplnil všechny zákonné podmínky pro obnovu, neboť v původním řízení na své již dříve diagnostikované duševní onemocnění nepoukázal, ač tak mohl učinit. K témuž závěru dospěli také žalovaný a krajský soud, jejichž rozhodnutí jsou v tomto směru dostatečně odůvodněné.

Lze tedy shrnout, že krajský soud dospěl k správnému závěru, podle něhož nebyly v posuzované věci splněny všechny zákonné podmínky pro obnovu řízení. V předcházejícím řízení byla tato právní otázka posouzena soudem správně a napadený rozsudek není nezákonný. Proto nebyl naplněn ani důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně
v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 větou první a odst. 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a správnímu orgánu takové právo ve věcech důchodového pojištění nepřísluší.

Stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti proti napadenému rozsudku krajského soudu zastoupen ustanoveným zástupcem z řad advokátů JUDr. Zdeňkem Klimešem, jehož hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát, jak vyplývá z ustanovení § 120 a § 35 odst. 8 věty první s. ř. s. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů v celkové výši 2880 Kč, která se skládá z částky 1500 Kč za tři úkony právní služby po 500 Kč [první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, další porada s klientem přesahující jednu hodinu a doplnění kasační stížnosti ze dne 7. 12. 2011 podle § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b), c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.], z částky 900 Kč za s tím související tři režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.) a z částky 480 Kč odpovídající 20 % dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrady, jež byly vyjmenovány (§ 35 odst. 8 věty druhé s. ř. s.). Odměna

za zastupování a náhrada hotových výdajů bude ustanovenému zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu v obvyklé lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu